

Nr 211.

Av fru **Nordgren**, *angående hos utländska diplomater anställdas försäkring för skada till följd av olycksfall i arbete.*

Jämlikt lag den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete skall envar arbetare, med vissa undantag, vara försäkrad för skada till följd av olycksfall i arbete. Kostnaden för försäkringen skall, med bidrag av statsmedel till omkostnaderna, bestridas genom försäkringsavgifter, som erläggas av arbetsgivaren. Då emellertid främmande länders diplomater icke kunna åläggas skyldighet att betala dylika avgifter, falla hos dem anställda arbetare, i regel hembiträden och andra i hushållet arbetande, utanför ifrågavarande lags tillämpningsområde och kunna icke erhålla där föreskriven ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete, med mindre arbetsgivaren frivilligt försäkrat dem.

Enligt inhämtade uppgifter finnes hos härvarande utländska diplomater omkring ett 100-tal svenska medborgare anställda. Såsom exempel på följderna av att dessa äro undantagna från tillämpningen av bestämmelserna i lagen om försäkring för olycksfall i arbete må anföras följande:

Ett hembitråde, som hösten 1936 anställdes hos sekreteraren vid ett främmande lands legation härstädes, råkade under arbetet skada högra handen. Blodförgiftning uppstod, och den skadade nödgades efter en månads sjukhusvistelse underkasta sig ytterligare tre månaders behandling, under vilken tid hon var helt urståndsatt att arbeta. Då hon icke kunde erhålla ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen, måste hon anlita fattigvården. Hon kan nu utföra endast lättare hushållsarbete, även detta med svårighet, och står dessutom inför utsikten att nödgas genomgå en operation av den skadade handen, möjligen amputation av långfingret, vilket säkerligen kommer att medföra men för framtiden. På grund av sin sålunda väsentligt nedsatta arbetsförmåga måste hon nöja sig med arbete, som ger mindre ekonomisk ersättning.

Såsom ovan anförts, är antalet hos utländska diplomater anställda svenska arbetare ringa, men även detta fåtal bör tillförsäkras skydd mot de ekonomiska följderna av skada genom olycksfall i arbetet. Även om det förekommer, att utländsk beskickning genom frivillig försäkring eller på annat sätt bereder de anställda sådan ersättning, innebär detta icke önskvärd trygghet för ifrågavarande grupp arbetande, då åtgärden icke vidtages av alla här avsedda arbetsgivare och är helt beroende på vederbörandes goda vilja.

Frågan är enligt min mening av den vikt, att det bör utredas, i vad mån här avsett skydd kan tillförsäkras även hos utländska diplomater anställda arbetare. Möjligen kan saken ordnas därigenom, att staten helt åtager sig kostnaderna härför i likhet med vad som gäller beträffande utländska med-

borgares fattigvård. Då erforderlig trygghet för de anställda på grund av deras fåtalighet kan uppnås utan nämnvärda kostnader, torde frågan kunna lösas utan större svårigheter.

Det kan icke vara rimligt, att vissa arbetsanställda helt ställas utan skydd mot följderna av olycksfall i arbetet och, om sådan olyckshändelse drabbar dem, hänvisas till fattigvården eller, vid varaktig arbetsoförmåga till invaliditetspension.

Riksdagen har i fjol i skrivelse till Kungl. Maj:t (nr 261) anhållit, att Kungl. Maj:t måtte låta verkställa en allsidig utredning rörande en förbättrad lagstiftning om försäkring för olycksfall i arbete samt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kan föranleda. Här framlagda spörsmål torde lämpligen kunna upptagas till utredning i sammanhang med den redan beslutade utredningen om revision av olycksfallsförsäkringslagen.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning beträffande frågan om de hos utländska diplomater anställdas försäkring för skada till följd av olycksfall i arbete samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 22 januari 1938.

Olivia Nordgren.